

1 kontakt

med

B A P T I S T K I R K E R N E

Nr. 2

Februar

Marts

2014

Den vise kvinde

Den kommende tid er fastetid, derfor bringer vi forskellig inspiration til fasten.

- **Her på forsiden** en fortælling om at søge det, der virkelig har værdi, frem for forskellige materielle goder.

- **På side 2** bønner klar til brug og en billedtolkning af Kain, hvis bøn og offer ikke blev modtaget - modsat Abels. Må fasten give os mere Abel-tid og mindre Kain-kamp.

- **På side 3** betragtninger og oplevelser med bøn fra den nye Pave Frans' liv. *Bøn er det, der forener mennesker, ikke det der adskiller dem.*

Jeg håber, at Den vise Kvinde, Den jaloux Kain og Den ydmyge Pave må være dig gode medvandrere i fasten. God faste.

Poul A. Beck

En kvinde havde rejst langt omkring, da hun en dag nåede hen til bjergene. Der fandt hun en værdifuld sten, næsten skjult i en bæk. Kvinden pakkede stenen ned i sin taske og vandrede videre. Senere, den samme dag, mødte hun en vandrør, der var meget sulten. Vandrøren spurgte, om hun kunne give ham lidt mad, og det ville kvinden gerne.

Men da kvinden åbnede sin taske for at tage noget brød op af den, fik manden øje på den værdifulde sten. »Ville jeg kunne få stenen i stedet for?« spurgte manden, næsten lidt på skrømt.

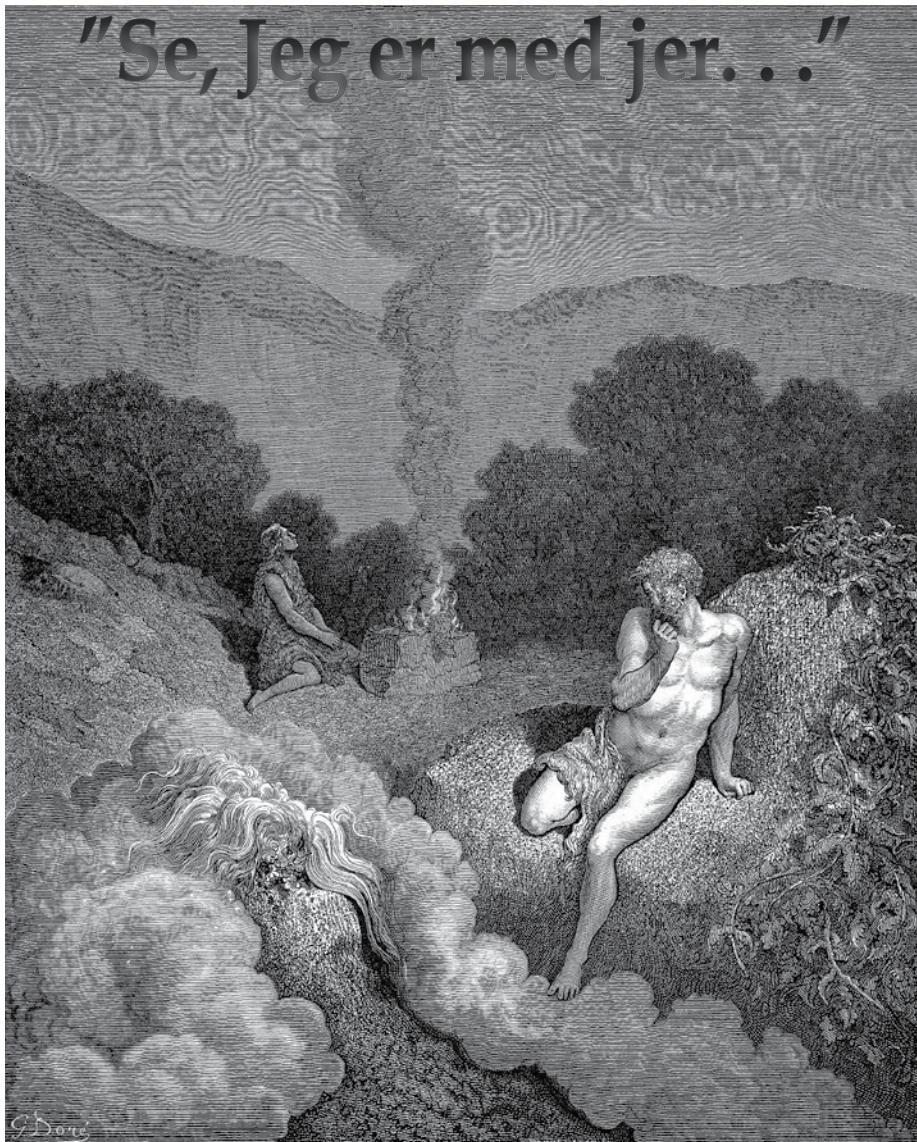
Uden den mindste tøven svarede kvinden ja og gav manden den værdifulde sten. Manden tog forbavset imod gaven, takkede ydmygt og vandrede videre.

Kvinden blev på stedet og slog lejr for natten. Men der gik ikke lang tid, før manden vendte tilbage. Han rakte stenen til kvinden og sagde: »Jeg har fortrudt. Vil du i stedet for give mig det, du har, der gjorde det muligt for dig at give mig stenen uden at tøve.«

Christina Reftel, i bogen: **”Der er altid en vej”**.

Måtte Gud gennem dette års faste hjælpe os til at modtage det, der gør det muligt for os at give uden tøven.

"Se, Jeg er med jer..."

Gustave Doré: Den jaloux Kain.

Kain sidder i forgrunden af billedet ved sit bål og ser på røgen, der kryber langs jorden, også bålet flammer slår ned. Et skarpt lys afslører hans skam og fortvivelse. Hele hans kropsholdning, hans ene ben er trukket op under ham og væk fra jorden, viser, hvordan han har lukket sig inde i sig selv og sin smerte. Det skærende lys, der rammer ham, er som omverdenens blik, der dømmes hans uduelighed.

I baggrunden sidder Abel ved sit bål og betragter flammer og røg, der hæver sig mod himlen. Abel sidder som i et helligt rum, der er helt adskilt fra Kains område. Der er dæmpet lys, tussmørke, og fred omkring ham.

De to brødre sidder som i to forskellige virkeligheder uden mulighed for kontakt. Abel er fordybet i sit og ser ikke Kains smerte, og Kain er så opfyldt af vrede, forbitrelse og jalousi, at han vender ryggen mod Abel. Han kan umuligt gå ind til ham i stilhedens rum og bede om hjælp eller blot sidde ved hans bål. Et møde imellem de to er utænkeligt; deres verdener er vidt forskellige og adskilte... Ligesom mange ikke oplever sig bønligt af Gud, føler Kain ikke, at Gud ser ham og hans offergave. I hans virkelighed ser Gud kun Abel. [Må fasten give os mere af Abels virkelighed.]

Lene Højholt i bogen "At blive menneske"

Når du vil bede.

FEBRUAR

Jesus, vort håb,
Du har et kald
til enhver af os
og Du siger til os:
Kom, følg mig;
og du vil opdage
hvor du finder dit hjertes ro.

MARTS

Hellige Ånd,
Åben os for tillid
og helhjertet enkelhed,
så vi kan glemme vort selv
og overgive os til Dig.

Br. Roger af Taizé

Du véd, hvad jeg trænger til
Du kender mig i mit inderste
og ved, hvad jeg tænker
og føler.

Du ved også,
at det, jeg har trang til,
ikke altid er det, jeg trænger til.
Herre, vis mig den sande vej,
så jeg altid må leve i troen
på dig og på livet selv.

*Helena Hauge, Roskilde Domkirke,
Nat Kirkens "take away bøn"*

Herre, giv mig
- åbne øjne, så jeg ser
min næste,
- åbne øren, så jeg hører,
hvad min nabo savner,
- åbne hænder,
som giver det videre,
som jeg selv har fået,
- stærke arme,
som kan tage fat,
hvor der er brug for det,
- sikre fødder, som kan bære
mig langt omkring,
- et åbent hjerte, som kan føle,
- kærlighed, som kan elske
uden at kræve gengæld
- håb, som giver tillid
- giv mig din ånd,
som gør mig fri!

Heinz Pangels

kontakt Kirkeblad for 3 danske baptistmenigheder
105. årgang

Redaktør: Poul A. Beck, Jegstrupvej 61, 8800 Viborg, tlf.: 8661 4777, beck@paradis.dk

Layout: Jan Carstens, Glentevej 10, 8800 Viborg, tlf.: 2165 2198, c@rstens.eu

Regnskab: Lissy Grarup, Brande, tlf.: 5328 8862, lissy.grarup@dbs.dk

Tryk: Born Grafisk Tryk, Viborg

Eftertryk efter forudgående tilladelse er mulig.

Baptistkirken i Danmark - Lærdalsgade 7, st. tv. 2300 København S - www.baptistkirken.dk

DEN YDMYGE PAVE

I kristendommen hænger bønnen uløseligt sammen med den enkelte kristnes udvikling og åndelige vækst. Forbøn og bøn er en del af kirkens liv, men også af den enkeltes kristenliv. At bønnen betyder meget for pave Frans, er ikke til at tage fejl af: Han bad sine tilhørere om at bede for ham både i en af sine første bønner som pave, i sit første tweet på Twitter og i sine ord til folkemængden, der var forsamlet i Buenos Aires.

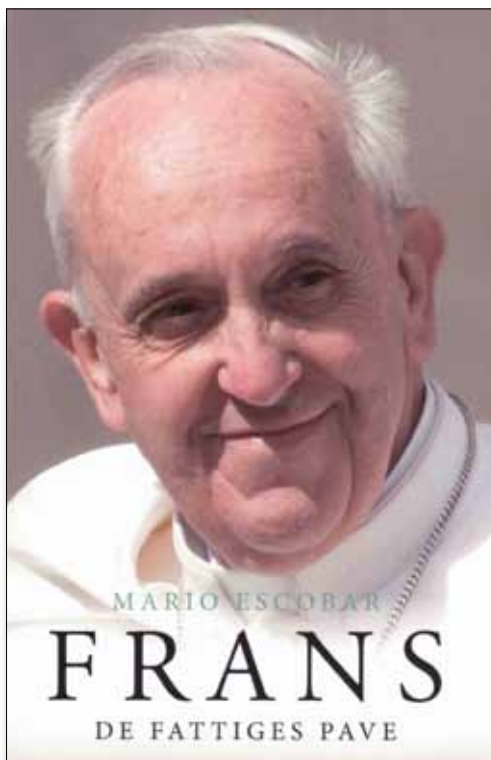
Den nye pave er tilsyneladende klar over, hvor vigtig regelmæssig bøn og meditation er, ikke som en slags psykologisk hjælp, men som et redskab til at leve hverdagslivet...

En af hans smukkeste formuleringer om bøn er der, hvor han definerer bøn som en handling i frihed. Pave Frans tror ikke på, at vi som mennesker kan kontrollere andres bøn. Bønnen må altid være en frivillig handling, som ikke er underlagt restriktioner fra nogen eller noget...

For paven handler bøn i bund og grund om kommunikation, om at tale og lytte. I bønnen finder han dels den ærbødige stilhed, hvor man venter på, at Gud skal tale, dels den ligefremme forhandling, som Abraham havde med Gud. Moses forhandlede også med Gud og bad om ting og stillede umulige betingelser. Bønnen slutter aldrig med menneskets vilje, men heller ikke med Guds vilje; i stedet finder de to viljer hinanden på et punkt og går derfra videre sammen.

For Frans er bøn en blanding af mod, ydmyghed og tilbøjelighed. Når bønnen ender som ren liturgi eller som en social begivenhed, risikerer vi at miste den styrke og det håb, som bønnen giver. Paven mener derfor, at bønnen skal være i centrum for alt.

Det er interessant, at pave Frans peger på, at rigdommens tiltrækningskraft forsvinder, når vi beder, fordi så bliver det allervigtigste at give af sig selv, ligesom enken, der gav af det, hun ikke ejede, da hun bragte sit offer i templet.

Paven har skrevet om første gang, han blev inviteret med til et protestantisk masse-møde. På et tidspunkt spurgte protestanterne ham, om han ønskede, at de skulle bede for ham. En del katolikker kunne ikke forstå, hvorfor han lod

mennesker fra et andet kirkesamfund bede for sig:

Første gang de evangeliske kristne inviterede mig til et af deres møder i Luna Park, var stadion helt fyldt.

Den dag var der både en katolsk og en protestantisk præst, der talte ...

På et tidspunkt opfordrede den protestantiske præst alle til at bede for mig og mit embede ...

Da de alle begyndte at bede, faldt jeg umiddelbart på knæ, hvilket er en meget katolsk gestus, for at modtage de syv millioner menneskers bøn og velsignelse.

Ugen efter var der et blad, der bragte en artikel med overskriften ...

”Ærkebiskoppen begår kætteri”. For dem var det altså kætteri at bede sammen med andre.

Men selv sammen med en agnostiker kan vi rette blikket opad fra hans eller hendes tvivlende standpunkt og søge efter det transcendent. Enhver beder i overensstemmelse med sin tradition. Hvad er der galt i det?”

Pave Frans mener, at bøn er det, der forener mennesker, ikke det, der adskiller dem. Den nye pave ønsker at modtage velsignelse fra alle mennesker, hvad enten de hører til den katolske kirke eller ej.

**Mario Escobar i bogen
”Frans. De fattiges pave”
side 181ff,
Boedals forlag, 2013.**